



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.



CRÓNICA

L' ALCALDE DE CALELLA



CALELLA es una pintoresca vila de la costa de Llevant. A la vora de la mar trasca feynera, unint als treballs de la pesca las feynas industrials. Algunas xamaneyas que al cel envian sas fumerolas indicant a las claras que l'activitat dels fills de aquella població, com la de tots los cal-

taláns, no té limits ni regoneix obstácles. Succehí aquest any que la festa major de Calella, que s' escau lo dia 16 de Juny, coincidía ab la festa del Corpus.

—Farém dugas festas en una—deyan los calellenchs aficionats al treball—y ab aixó guanyarém un jornal, ó millor dit, lo deixarem de perdre.

¡Infelissos!... Ells se feyan uns comptes, pero l' alcalde de Calella se 'n havia fet uns altres.

—Sent Corpus festa natural—s' havia dit l' alcalde—trasladarem la festa major a l' endemá divendres, y aixis tindrem dugas festas, ó si bé 's mira 'n tindrem quatre, porque encare que quedí 'l dissapte, sent dissapte dia rodó, tothom farà festa, fins al dillúns... y endavant las hatxas.

Los fabricants de punt, en cambi, van resoldre treballar lo divendres, com si tal cosa, considerant que nil' alcalde ni l' Ajuntament tenen dret de decretar días festius a la mida del seu gust.

Y com a bons fabricants de punt, van decidirse a tenir punt en aquest assumpto.

Y entre 'l dret perfecte dels industrials y 'l capritxo original del alcalde de Calella, va estallar lo conflicte. La vara y 'l metro anavan a posarse frente a frente.

Ja veuran lo que va succehir.

* *

Lo dia 16, festivitad del Corpus, van comensarse a propalar rumors relatius al ordre públich. ¿Qui 'ls feya corre?

Los fabricants, ni 'ls treballadors no eran pas. L' alcalde de Calella, com autoritat qu' es de la vila, tenia millors medis que ningú per averiguarho.

De moment, en lloch de fer detenir aquells rumors alarmants, a qui va detenir va ser als maquinistas de las fábricas de Guri y Llobet, persuadit de que detinguts los maquinistas se detindrian las máquinas y tothom faria festa si 's plau per forsa.

Perque l' alcalde de Calella vol que 'ls seus súbdits

se diverteixin de real ordre. Fa com en Puig y Llagostera en los seus bons temps, que obligava als treballadors del Cayrat a assistir los diumenjes a la fábrica, baix pena de quedar despedits, y un cop los tenia allí, 'ls feya ballar als acorts d' una orga de manubri, qu' ell mateix tocava. Y deya aquell senyor feudal del madapolán:

—Nada: jo vull que 'ls meus treballadors estiguin contents si 's plau per forsa.

L' alcalde de Calella s' havia proposat que 'ls vehins de aquella vila, si 's plau per forsa, celebressin la festa major.

A tal efecte oficiá a la viuda de Recaséns, preguntantli si 'l divendres pensava treballar, y no content ab aixó, cridá en presencia seva al representant de aquella fábrica, y després de ferli llegir un bando pregó anunciant la festa, li preguntá si ab tot y aquest bando s' empenyava en treballar.

—Sí, senyor—li va respondre 'l Sr. Recaséns.

—En aquest cas—digué l' alcalde—consti que considero la seva resposta com una desobediencia grave a la méva autoritat.

Y podia afegir:

—Lo general Blanco ha declarat las quatre provincias catalanas en estat de siti; y pél mateix motiu jo he tingut a bé declarar la vila de Calella en estat de festa.

Lo Sr. Recaséns no 's va entendre de brochs. Buscá l' auxili de un notari públich, y digué al alcalde:

—Disposat estich a acatar l' ordre que vosté m' intimi; pero consti que n' alsaré un' acta notarial, a fi d' entaular las degudas reclamacions.

En aquell moment, veyentse davant del representant de la fe pública, a la primera autoritat de Calella se li va arronsar 'l llombrigo, y tancant lo dipòsit de las agallas, va despedir al Sr. Recaséns y al notari sense ulteriors conseqüencias.

—¡Bé prou que 'ls atraparé!...—devia pensar en aquells moments lo morrocotut alcalde de Calella.

* *

Y en efecte. Lo divendres al mati las fábricas van enjegar com si tal cosa. Al mateix temps a la iglesia havian enjogat també, celebrant las ceremonias religiosas propias de la festa major, entre otras la professó dedicada a Sant Quirze y a Santa Julita, patrons de la vila.

Després de dinar y durant la digestió del rustit, allá envers las tres de la tarde, comensá a representarse la comedia que l' alcalde tenia preparada. Lo cabo del somatén y 'l sargento de carrabiners, que ab tota tranquilidat estavan prenent café en lo Casino Calellense, varen rebre ordre de presentarse al alcalde. Després se sentiren dos tiros, a continuació la campana tocá a somatént, lo vehinat s' alarmá de mala manera, se reuni la forsa... y las fábricas continuavan treballant.

Ja tenim al somatént en dansa, dirigit per l' agutzil. Pél carrer de la Bruguera, qu' es ahont segons sembla havian sonat los tiros, la comitiva passá de llarch. En cambi, personantse en la fábrica de Dalmau, la féu parar alegant motius d' ordre públich.

Perque s' ha de tenir en compte lo gran perill que ofereixen per la pública tranquilidat un número de obrers que atrafegats treballan, sense cuydarse més que de la feyna.

La mateixa visita vá ferse a la fábrica de la Viuda Recaséns y a la de Guri y Llobet, ordenant la paralisació dels treballs. Lo notari allí present vá aixecar un acta del fet, consignant que l' ordre era perfecte tant a dintre com a fora de la fábrica. Molts individus del somatent, al veure la trastada, van anar esquitllantse. Allá l'ordre públich no 'l perturbava més que l' autoritat de Calella ab las sévas arcaldades.

Tant es aixis, que una hora més tart sortia la professó y després de la professó 's ballavan sardanas a la plassa.

¿Quin ordre tant especial es aquest que impedeix que las fábricas treballin y no priva las professóns ni las sardanas?

Será sens dupte un ordre de nou encuny inventat per lo desd' ara famós alcalde de Calella.

* *

Pero vamos a veure. No fá molts días lo consell de guerra condemnava a presidi a cinch treballadors acusats d' exercir coaccions contra un seu company de treball.

Las coaccions del alcalde de Calella son manifestas y no s' han dirigit contra un ni dos, ni una dotzena de obrers, sino contra todas las fábricas existents en aquella vila. ¿Quin día passan pél consell de guerra al alcalde de Calella?

¿Se creu excessiu lo rigor que demaném? Llaboras que se 'l condenni a indemnisar als industrials y als obrers dels perjudicis que 'ls ha irrogat may siga sino porque guardi un recort etern de la festa major de Calella.

Que pugui dir:—Lo dia 17 de juny del any 92, vaig fer molta brometa; pero aixó sí, van obligarme a pagar tot lo gasto. ¡Y qué m' hi divertit!...

P. K.

JUNY

SONET

A mon amich Tarrés

Obra la triunfal marxa Sant Antón qu' es sant que a las ninetas vol molt bé; també vol a los porchs, pro no hi fa ré, en aquest mes los porchs ¡qui sab ahont son!

Segueix Sant Jan, un sant molt bonatxón, sempre 'l veureu acompanyat del bé: la nit avans, la juventut fa 'l plé, no hi ha ningú que vagi a fer non-non.

Sant Pere tanca l' auca d' aquest mes y molts se 'n van a fora... a pasturar empenyantse la dona y algo més.

Lo quai, Tarrés, jo ho trobo ben pensat, puig la poden després... desempenyar al tenirne, al hivern, necessitat.

R. VILABET.



En lo projecte de lley per l' arrendament de las cédulas personals s' hi llegeix lo següent parrafo: «No podrà exercitar-se cap dret civil ni polítich sense la previa exhibició de la cédula personal.»

Atenguin bé: cap dret polítich. Ni l' dret d' emetre l' vot en las eleccions. ¡Pobre sufragi universal! Després de violarlo l' han mort y ara l' tractan d' enterrar amortallat ab la lley de arrendament de las cédulas personals!

Aquesta es la sort que li estava reservada.

Lo sufragi universal es una de las primeras institucions democráticas, y ja es sapigut que la democracia no pot viure ni desenvoluparse dintre del ambient monarquich.

Per gosar llarga vida y bona salut no hi ha més remey que ferli respirar los ayres republicans.

Dilluns y dimars de la present setmana Barcelona va estar sense rebre un sol telegrama de Madrid.

Tothom estava ansiós: tothom se preguntava:

—¿Qué passa a Madrid que no 'ns envian notícias telegráficas?

Al últim va saberse la causa de la interrupció.

Era que 'ls telegrafistas s' havian declarat en huelga.

¡Ditxós país ahont tots se declaren en huelga menos los que deuran!

Desengáyinse: aquí no anirém bé fins que s' hi declari D. Antón y tots los esquirols de la conservaduria.

Las negociacions entauladas ab Fransa al objecte de renovar lo tractat de comers, están a punt de fracassar. Los francesos, en materia de rebaxar las tarifas dels vins, no hi volen entendre res.

Y per lograr aquest resultat se 'ls ha concedit ab lo *modus vivendi* un mes de coll per omplirnos de mercancias francesas.

Tal es lo proteccionisme de 'n Cánovas.

En Bismarck acaba de ser objecte de extraordinarias ovacions en lo séu país. Mentres los alemanys victorejan y aplaudeixen al canceller de ferro, al emperador Guillém li xiulan las orellas.

Allá no es coneguda la llibertat política, y la opinió pública s' esbrava en aquesta forma.

Lo caball cansat de arrastrar lo carruatje del emperador, anyora las espuelas del canceller. ¡Pobre poble alemany! ¡Sempre será bestia de carga: sempre portará freno!

Un rasgo del general Blanco, lo día qu' entre distints obrers presos va ser conchuida una dona a la séva presencia.

—¿Vosté té fills?—va preguntarli.

—Sí, senyor—li va respondre l' entristida obrera.

—Donchs váginse 'n a casa séva a cuidarlos, y un' altra vegada no 's fiqui en lo que no li importa.

Ab rasgos de noblesa aixis es com se desarman los enconos dels treballadors catalans.

D. Práxedes continúa prestant los séus serveys desinteressats al partit conservador. Cada vegada que l' govern se troba en un apuro, en Sagasta 's tira a l' aygua y l' salva.

Temps enrera va ser concedit a D. Práxedes lo toisó d' or; pero a dreta lley, avuy la millor condecoració que li correspondria fora la gran medalla de la Societat de salvament de náufrechs.

Dissimuladament va votarse una lley en las Corts que venia a dir en sustancia:

«Los pobles de la provincia de Málaga estudiarán las carreteras que tingan por convenient, las proyectarán, las constituirán y després passarán lo compte al govern, compromentse aquest a abonarlo.»

Un diputat va preguntar:

—¿Y 'ls pobles de las demás provincias?

Y li van respondre:

—Los pobles de las demás provincias que 's penjin.

Tenim, donchs, un cas de cantonalisme conservador.

De la provincia de Málaga es en Romero Bobledo, gran protector de aquesta lley, y a pesar de que l' ministre de Foment, qu' es gallego, s' oposa a que semblant monstruositat tingui curs, y un y altre s' han picat las crestas, la lley es lley, y las Corts no tornan endarrera.

Ara diuhen que 's promulgará; pero que deixará de cumplirse.
¡Vaja, pleguém!

CARTAS DE FORA.—Lo Comité republicá federal de Ibisca ha establert classes d' ensenyansa pública, y 'ls neo-católics van de casa en casa a dir als pares dels alumnos que no 'ls hi deixin anar, vomitant tota classe de calumnias. Bé 's coneix ab la séva conducta que lo que desijjan, es la ignorancia del poble a fi de que aquest no pugui conèixer las sévas farsas.—Es d' advertir que las classes son nocturnas y gratuïtas, a fi de que tothom pugui aprofitarlas sens perjudici del treball ni de la butxaca.

L' ensotanat de Belvey l' altre dia feya caritat als pobres, y a un de aquells va repartirli un parell de bufas que prou li van fer veure las estrellas al mitj del dia. Lo Secretari del Ajuntament que ho 'es a la vegada del Jutjat municipal va presenciari la escena. ¿Com s' explica que al tal ensotanat no li fassin compendre que no es licit abofetejar a ningú, y menos a un pobre?

Tenim queixas contra l' mestre de Amer, que seria bó aclaris la Junta provincial d' Instrucció pública. ¿Es cert que cada dia 's lleva més tart, y que las classes son molt curtes, y que per aquest motiu los noys no aprenen res? Procuri averiguarho la citada Junta, y si resulta cert lo que se 'ns diu, miri de aplicarhi un bon remey.

Ja 's coneix que l' rector de Alós de Balaguer ha sigut zuavo pontifici, perque desde la trona y al peu del altar desafia a tothom, dihent que a n' ell no li fa por res: ni fusells, ni trabuhs, ni canons de artilleria. Y en lloch de predicar las virtuts cristianas, insulta a tothom, dihent, per exemple, que a Alós quatre ignorants, quatre ruchs y quatre xerraires, total dotze malvats, son la causa de tots los mals del poble. Me sembla que més mal pot fer una mala llengua, que tots los que ab rahó veuhen ab disgust la conducta de apuest ex-zuavo pontifici.

Lo president del comité possibilista de Rubí, don Sebastiá Ferrés, que avants se las havia ab lo rector, defensant las ideas espiritistas, va assistir aquest any a la Professó de Corpus. Se desilja saber quantas indulgencias plenarias vé guanyant assistint als actes religiosos sobre 'ls quals feya avants la gran brometa.

Molta ostentació va desplegar-se a Tremp ab motiu de la visita que va ferlos lo bisbe, complintse ab aixó aquella maxima que diu: «Fes lo que predico; pero no miris lo que faig.» Per cert que ab motiu de una de las professons que van celebrarse ocorregué un verader disgust. Hi ha un barri que va costejar un pendó y té l' dret de nomenbrar al pendentista disposant de lo séu; pero l' rector no entenentho aixis, s' empenyava en nomenbrarlo ell, a despit del barri. Aquest acudi al bisbe, expasant las sévas queixas, y l' bisbe, sense reparar que donava una hofetada al ensotanat, dispocá que l' pendó deixés de assistir al acte.

Figúrinse que a Baldomá va haverhi una saragala tremenda ab motiu de haver fet tocar los joves que feyan lo levant de taula *La Marsellesa* y l' *Himne de Riego* al peu de la Abadia, en rahó de no haver correspost los ensotanats als obsequis que 'ls hi havian fet. Figúrinse que l' Alcalde va pendre cartas en l' assumpto, prenent privar los balls y després consentintlos quan va veure que tot lo poble l' xiulava. Y figúrinse finalment que l' altre dia mentres l' alcalde 's passejava van sonar dos tiros, y havent dit alcalde acusat de bonas a primeras a determinadas personas, resultá probat que 'ls acusats quan sonaren los tiros estavan enrahonant tranquilament ab lo jutje municipal.—De manera que la comedia al tal alcalde va sortirli un *poquito desigual*. ¿Quán será que 'ls pobles tinguin autoritats prudentes que 's fassin estimar per la séva conducta imparcial, justiciara y desinteressada?

LA MA D' INGLATERRA



O's queixavan de que aquí may passa res? Donchs ara callarán; preparinse a veure cosas grossas.

Lo Mediterrani está omplint-se de barcos de guerra.

Fransa acaba a tota pressa las fortificacions fronterissas.

Suïssa esmola l' sabre y treu lo rovell dels séus rifles.

Italia proveheix de carbó l' *Dandolo* y l' *Duilio*.

Y tot lo mitj-dia de Europa viu com qui diu armat fins a las dents.

¿Saben qui ho ha mogut tot aixó?

Inglaterra, que a la quenta 'n porta alguna de cap.

Fa un quant temps que las demás nacions la veyan rondant pel Mediterrani, amagantse cautelosament y dirigint de tant en tant una mirada furtiva al Africa.

Fransa va alarmarse.

—¿Que busca per aquí aquesta xafardera?—Suïssa, veyent l' actitud de Fransa, va obrir l' ull immediatament.

—¿Que dimoni están fent los francesos? Italia no va volguer ser menos que las sévas vehinas, y aquí tenen vostés com y de quina manera una pila de nacions s' han posat a punt de fer clatelladas.

Sóls una ha conservat la séva tradicional serenitat: Espanya.

Quan ja tot lo mon s' havia enterat dels extranyos moviments d' Inglaterra, lo govern espanyol encare no s' havia adonat de res.

Veya barcos, sentia passar esquadras pel estret; pero ahont han de estar los barcos, sino al mar? y, per

ahont han de passar las esquadras si no passen pel estret?

Y convenst de que no hi havia temor de res, lo govern espanyol va ajassarse altra vegada al balanci, continuant la interrompuda bacayna.

Un dia li arriba un parte de Melilla:

«Los inglesos se passejan pels alrededores de la plaza, prenent midas y apamant lo terreno ab molta escrupulositat.»

—¡Bah!—digué l' govern.—deuhen volguer fers'hi una torreta. No hi ha cuydado....—

Y 's torna a posar a dormir.

Als pochos dias, un altre telegrama del litoral africá:

«Partiepo al-govern espanyol que 'ls inglesos tractan de fer alguna atrocitat a Marruecos. Tot lo país está ple d' agents séus; l' or corra en abundancia; s' diu que s' han efectuat varis desembarchs d' armes.»

—¡Quins consuls més bromistas tenim!—exclamá l' nostre ministre d' Estat.—¡ves si 'ls inglesos s' atreviran, sense l' meu consentiment, a ficarse en los negocios del Marroch!

L' endemà mateix, nova comunicació de Melilla, més clara y alarmant que cap:

«Hi ha hagut una insurrecció de varias tribus vehinas a aquesta plassa. Las kábilas están en oberta rebelió al Sultán. S' assegura qu' es Inglaterra qui ha promogut aquesta disturbis, per tenir un pretext para intervenir. Urgeix pendre midas energicas.»

Aquí si que l' govern espanyol comensa a adrestrar una mica las orellas y a entendre alguna cosa. Se reuneix immediatament lo consell de ministros y 's parla de la quèstió.

—¿Sabeu qué passa al Africa?—diu en Cánovas pera obrir las potencias als séus companys.

—¡Potser s' ha perdut la cullita de figas de morol— replica en Cos-Gayón.

—Nada menos que 's diu que Inglaterra tracta de fer ab l' imperi del Marroch lo mateix que va fer ab l' Egipte.—

Los ministros cauen tots d' espatllas.

—¿Aixó vol fer Inglaterra?

—¡Aixó!

—Pero... ¿ja se sab de cert?—

S' obra la mampara de la sala y entra l' representant inglés.

—¿Mister!—exclama en Cánovas.—¿es veritat que vostés intentan...?

—Per aixó venia. Estiguin tranquils; vejín lo que vejín, sentín lo que sentín, no s' hi enfondin. Espanya no ha de tenir por de res.—

Los ministros llensan un ¡ah! de satisfacció y la conferencia acaba entre petons y abressadas.

Ara ja ho saben.

Si 'ls inglesos desembarcan a Africa, vostés estiguin tranquils.

Si 's pert tot lo que allí vam obtenir llensant torrents de sanch, estiguin tranquils.

Si 's troban la ma d' Inglaterra dintre l' portamonedas de vostés... estiguin tranquils.

FANTÁSTICH.

PERO...

¡Quántas y quántas vegadas lo govern ha estat a prop de tenir d' agafá 'ls trastos y dar l' adéu al turró!
¡Quántos cops l' hem vist fent tentinas com qui diu ab l' aygua al coll y la tomba mitj oberta, sense guia y sense nord!
—¡Ja está llest!—crivada l' poble:
—¡En Cánovas cau!...—Pero ha comparegut don Práxedes, y tots los perills se han fós.

Un dia l' govern se troba sense rals ni un pa a la post, y per tenirne combina un contracte desastrós. Segons ell, lo Banch d' Espanya farà bitllets a trompons...
—¡No ho volém!—diuhen a coro setze milions d' espanyols.
—¡No ho votarem!—anyadeixen los fusionistas... Pero entra en escena en Sagasta, y 's fa lo que l' govern vol.

Sobre si la *Trasatlántica* ha percibit uns milions que no li perteneixian, s' arma un tremendo esbalot que quebranta el ministeri y esquerdia la situació.
—¡Apa! Una bona embestida y se 'n va de tombollons. Lo govern casi ja 's dona, un cop, y l' trinxeu... Pero s' aisa la ma de 'n Sagasta, y l' assumpto queda mort.

Vé l' fracás dels Astilleros, pou hont s' han fós los milions que a copia de grans esforços havia dat la nació. En Cánovas s' atolondra, no sab com tapá l' bunyol, los liberals l' acorralan, cauhen discursos de foch; lo govern ja pren la ploma, ja va a dimitir... Pero en Sagasta hi fica grapa,

y 'l govern no 's mou del lloch.

Surt desseguida 'l negoci de las autorisacions, y de mil bandos distints s'alsa un frenèlich clamor que coloca 'l ministeri á las portas de la mort. —¡Ay de mi!— murmura 'l mónstruo: —¡Ara si que hi fet á tots! —¡Ara si que ja no 'm queda ni una esperansa...— Però se li presenta en Sagasta, y 'l govern se posa bo.

Reventa 'l modus-vivendi que 'ls senyors conservadors han tirat sobre la industria y 'l comerç de la nació. —¡Fora!— dihen alts y baixos. —¡Fora!— repeteix tothom. —Lo temporal amanassa ofegá 'ls conservadors y tot alló que s'oposi al crit del país... Però s'hi enreda 'l simpátich Práxedes, y al punt torna á sortir 'l sol.

Aixís lo senyor Sagasta compleix la noble missió de defensá 'ls interessos dels desgraciats espanyols. Fer sempre esqueneta a en Cánovas, guardarlo de rebre cops, y estar nit y dia al quite es segons lo bon senyor la oposició més astuta que s'ha vist... Però, però de fe aixó, en lloch sino á Espanya se 'n diu fer la oposició.

C. GUMÁ.

—¡Ah! ¿es vosté, Sr. Fiscal? Donchs á saber á Salamanca!

Lo Sr. Sedó ha tornat á Barcelona, cansat d'esperar que li aprobessin l'acta.

L'acta de Tarrassa se proposa que sigui declarada bruta y encare que la comissió proposa que 'l Sr. Sedó sigui proclamat, necessitantse que s'emiteixin 140 vots perque sigui válida la votació nominal del dictamen, y no reunintse en aquest temps tan gran número de diputats, es inútil dir que l'acta de Tarrassa per ara 's queda enlayre.

No 's podrà queixar lo senyor feudal del Cayrat. Lo qu' es durant tot l'istiu se queda ab l'acta penjada. Ell podrà dir qu' en las épocas més fortas de calor, l' han deixat á la fresca.

En la última reunió pública que celebraren los estampadors, demanaren al general Blanco que no hi assistís policia. Y 'l general Blanco hi va accedir: Y á fe que 'ls reunits ab la séva conducta correcta demostraren que la policia no es necessaria en las reunións obreras.

A un treballador varen preguntarli:

—¿Cóm es que havéu demanat al general Blanco que no enviés policia á la vostra reunió?

Y l' obrer ab molt bona sombra va respondre: —Perque si la policia s' hagués arrimat al nostre local, qualsevol ens hauria pogut pendre per jugadors.

Lo regiment de Sant Quintín, destacat á Sant Martí de Provensals, durant los dias més forts de la huelga, ha merescut de aquell vehinat lo títol que tothom li donava de regiment de Sant Martí.

Sant Martí repartia la capa als pobres; en cambi 'l regiment de Sant Quintín ha repartit la més estreta fraternitat entre aquella població obrera.

La frase:—Llegó la de San Quintín, té per lo que respecta al regiment de aquest nom un sentit diametralment oposat.

Desenganyarse: en cassos de huelga se fá més bona feyna ab la música que ab las balas.

Un refrán:

«De enero á enero...

—Ja ho sabém—dirán vostés:—«de enero á enero el dinero es del banquero.»

Donchs no vull dir aixó. Escoltin bé:—De enero á enero, esto es de...

—¡Ojo!

—¡Esto!

¿Se recordan de las cabriolas del sarauhista, quant se prestava ell sol á arreglar la huelga dels estampadors?

Molta gents' extranyava de que un tipo de las sévas condicions, un advocat de secá y barrista d'ofici, havia pogut obtenir lo nomenbrament que ostentava de representant de uns obrers declarats en huelga.

No vá tardar á saberse la causa verdadera de aquest nomenbrament, qu' ell ensenyava per tot arreu, no més que per ferse veure.

Y la causa vaig á revelar-la.

Sempre 'l sarauhista ha sigut aficionat á la bulla y á la saragata, y amich de treure partit de tot pèls séus cálculs electorals y concejalescos.

Succehi que un individu dels tres que formaren la comissió de la huelga, y que com per obrer se 'l té, d-sempenya el cárrech de llistero del Ajuntament, per obra y gracia del sarauhista.

Y en justa correspondencia al favor rebut vá procurar que nombressin al séu padri arreglador de la huelga.

Favor per favor:—A tú qu' ets obrer jo 't faig llistero; y en cambi á mí que soch regidor, me fás representant dels obrers.

¡Quánta farsa!



A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.^a XARADA.—Ca-bre-ra.
- 2.^a TRENCA-CLOSCAS.—Las euras del mas.
- 3.^a TERS DE SILABAS.—T O M A S A
M A R I E T A
S A T A L I A

Han endavinat totes 3 solucions los ciutadans Siqusicapará, Un Galifardeu, Pau Roma y Palitroch; n' han endavinadas 2 Un que s'espera y Joanet Font; y 1 no més Palló de Roma Suau, y P. M. T.



XARADA

Juntant Prima-dos al tres dona lo nom de un actor que treballa ab molt primor: Hu-dos-quart nom de dona es: tres-dos-quart liquit salat que l' home expeleix afora, y Tot, nena encantadora qu' es germana d' en Bernat.

MR. EUGON.

TRENCA-CLOSCAS.

A. TOMÁS PLÁ DE SALAS
SOLLER

Formar ab aquestas lletres lo titol de un drama catalá.

ROMBO.

NOY ROS.

Primera ratlla vertical y horizontal: consonant.—Segona: part de la persona.—Tercera: població catalana.—Quarta: nom d' home en castellá.—Quinta: ey-na de fuster.—Sexta: parentiu femeni.—Séptima: vocal A. C. Y BARRETINA.

GEROGLIFICH

:::+

D

I V

O R

V I

+

M A T R I | M O N I S

S

IGUALADÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Llanas, Noy del Tit, R. Alegre, Marqués de Sarralbo, E. Llavayol, A. Palau, J. Sellarim, Enrich jo Manrich, J. Gaya Guardiola, M. Campaña, F. Planalls, Pobre Barber, Ierabó, M. Campaña, L. Rata, J. Ribas, Pega, Pep de Cardedeu, Frare de la Trapa, J. Enrac, F. A. Misericorn, M. Caquinón, C. Martí y Savonac.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciudadáds F. Malavia, Jaumet de Tarrassa, J. Reig, B. Sal, Nen Sidro, P. G. y B. de V., J. Oriol Bosch, J. Alamaliv, F. Reforma, Antonet Ribas, G. Galí, S. Urgell, Pau Guerra, Itram y Evob, Noy de Tarragona, V. Miró Sardá, y B. Tripas.—Insertaré una cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá J. T. y R.: La poesia es fluixeta.—Lola Galí: No 'ns acaba de agradar.—Alt y Prim: respectin y sentin may han sigut consonants.—Apart de aixó, la poesia es molt débil.—Xavier Alemany: L' article es de primera. Li doném las gracias.—A. Punsoda: La poesia no 'ns serveix. Respecte á las noticias, pot enviarlas quan vulga y las rebrem ab gust.—Cantor de Catalunya: No 'ns agrada prou.—C. Claris: Vá bé.—P. Talladas: Li doném las gracias per l' envió.—Ll. Salvador: Quedan admesas.—Dolors Mont: Lo mateix li dihém.—Mister Eugon: Un cop celebrada la professó, l' article no té objecte.—Pistacho: Los versos van molt bé.—Jumera: Per la noticia ha fet tart. Tindrém present la séva súplica.—Cristófol Crispin: Aceptém dugas de las quatre poesias.—Un incógnit: Es tant lo que tenim en cartera, que no sempre 'ns es possible complaure á tothom.—D. Bartrina: Lo sonet adoleix del péu forsat que li treu part de la espontaneitat.—J. Arbós Aleu: Aceptém lo sonet. La poesia á Barcelona no 'ns agrada tant.—P. P. T.: Aquesta setmana no ha estat prou felix; l' article vé tart, y de las dos poesias la una no la entend-án sino 'ls jugadors de billar y encare, y l' altra está plena de ripis y recargolaments. Home de Déu: busqui la gracia dintre de la senzillés y la trobará.

◆ ¡Ja ha sortit! ¡Ja ha sortit! ◆

GUIA

DEL

CONQUISTADOR

(Segona part de! ART DE FESTEJAR)

Per C. GUMÁ

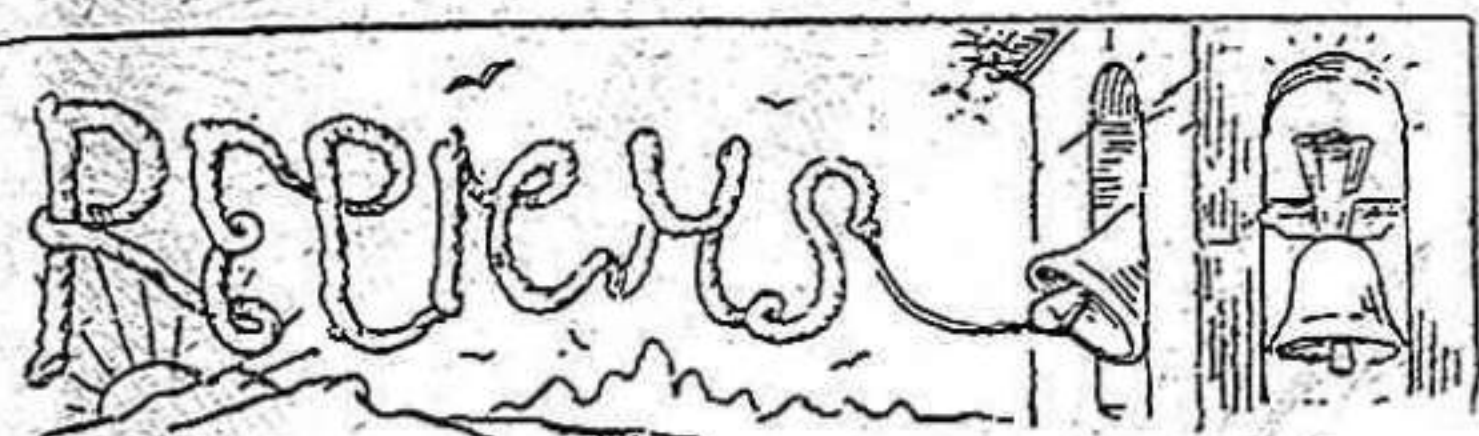
Ab dibuixos del celebrat artista Manel Moliné

Preu: ¡DOS ralets!

Se ven á can Lopez, en los kioscos y por tot arreu.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.



o célebre Leyro, comandant dels municipals de Gracia, ha trobat un sistema per saber si 'ls séus subordinats compleixen, sense moure 's ell del séu despaig.

Al efecte, aixís que surten per anar á prestar servey 'ls entrega una placa de llautó y més tart los cabos passen á recorre 'ls punts y á recullir las placas, veyent aixís si cada municipal ocupa 'l puesto que li correspon.

Un municipal deya:—Por mí, Leyro habrá après este sistema en ciertas casas de donas del ofici, en las cuales la contabilitat se porta también por medio de placas de llautó.

Huelgas á Barcelona, huelgas á Bilbao... A Linares un grant moti: á Calahorra una saragata colossal.

Tal es l' Espanya confiada als conservadors.

Gana, podrém passarne molta: pero no será perque no pugui preguntarse cada dia:

—¿Ahónt reparteixen pinyas demá?

Lo gobernador Ojesto no vá assistir á la professó de Corpus.

La cosa es molt natural.

Perque densá de la huelga al Sr. Ojesto la professó li vá per dintre.

Llegeixo:

«Ha sido retirado el dictamen referente á la ley de ensanche, porque el escribiente encargado de copiarlo se comió un artículo.»

¡Recristina y quina gana!

Ja cal que á un esribent aixís, á la primera crisis que hi haja 'l nombrin ministre... ó quan menos gobernador de provincia.

Ab motiu de la discussió dels pressupostos s' han pronunciat en lo Congrès la friolera de uns 500 discursos.

Y 'ls pressupostos distan encare molt d' esser aprobats.

Inglaterra s' envaneix de possehir la Cámara de los loras.

En cambi nosaltres podém alabarnos de possehir la Cámara de los loras.

Diu lo corresponsal que té á Paris lo Brusi:

«En realitat, Mr. Carnot observa una conducta completament digna y tant correcta en politica y en la séva vida privada com en los séus modals, en termes que res pot reprotxárseli.»

¡Qui pogués dir lo mateix de...

—¿De qui?

SANT JOAN. - La bonaventura



—¿Vols que te la digui, Antón? Allá vá. Tú fas patir á una dona molt digna, te li fas malbé 'l patrimoni y la tiras á la miseria. ¡Ay Antón! Tú acabarás malament!

